

Csukás István:

Piroslik már a fűz

Piroslik már a fűz, lebeg,
hintáztatják tavaszi szelek,
borzongás fut a vadvizek
bőréen, tavalyi nád zizeg.

Kiderül, beborul szertelen
a táj, mint iramló életem,
megugrik, vad kanyart vesz az út,
cammogó tél alól kifut.

Kocog kócos bundájú nyúl,
új nyomokat ízeket tanul,
kitágult cimpákkal szimatol;
lepkeként forog a libatoll.

Ól fehérlik, korai kacsák
habarják fecsegve a pocsolyát,
dob-robaj: csikók sűrű vére
kifröccsen, felfut tiszta égre.

Piroslik már a fűz, lobban,
szelíd bánat a dalomban,
kaparászik könnyes izgalom
szívemen, elszorult torkomon.